

# Осінні сонети

Аполлоній Падоліст

Осінні сонети

II

Високі гори, а на них  
Трава шовкова зеленіла,  
І в мрійних думоньках своїх  
Про день весінній шелестіла...  
Ось несподівано мороз  
На гори з снігом прибуdivся  
І на траві тій розстелився,  
Не бачачи прозорих сльоз...  
Так серце радісно замліє,  
І восени коханням мріє,  
І бачить ясно-мрійні сни.  
Та вмить чиїсь холодні очі  
Уб'ють серденько серед ночі,  
Як сніг траву ту восени.

IV

В долині гір тече ручай,  
Бринить, б'ючися об каміння...  
І чути хвилі шепотіння,  
Яка тече в далекій край.  
Та прийдуть холоди осінні.  
Без жалю в лід ручай скують  
І буде рідко коли чути  
З під льоду хвилі голосіння.  
Так серце вліті засміється.  
У ньому пісня пронесеться  
Про всю красу весняних днів,  
А осінь з нічкою сумною  
Обгорнуть серденько журбою  
І замира веселий спів.